

عنوان مقاله:

زمان پریشی در تدوین تاریخ فلسفه

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه، دوره 44، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

مهدی گل پرور روزبهانی - استادیار گروه فلسفه دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

زمان پریشی (آناکرونیزم) در روایت تاریخی یعنی دستکاری در ترتیب اجزای داستان، و پس و پیش کردن آن. سوال محوری این مقاله آن است که آیا احتراز از زمان پریشی در روایت تاریخ فلسفه مطلوب یا حتی ممکن است؟ برخی روش شناسان تاریخ نگاری مانند کوئنتین اسکینر و همچنین فیلسوفانی مانند مرتضی مطهری زمان پریشی را خطا انگاشته اند. مبنای نظری این نگرش در قالب «اصل دسترس پذیری» صورتبندی شده که بکارگیری هرگونه منابع معرفتی را که در دوره مورد بررسی در دسترس نبوده اند منع می کند. بر این اساس چگونگی تاریخ نگاری مساله محور فلسفه و حتی امکان پذیری آن دچار چالش می گردد. در مقابل برخی اندیشمندان دیگر گونه هایی از زمان پریشی را در روایت تاریخی مطلوب یا حتی ناگزیر دانسته اند. آرتور دانتو با معرفی «جملات روایی» و احد فرامرز قراملکی با تعریف مطالعه تاریخی به «شناخت سلف در پرتو خلف» از این دسته اند. این مقاله به تقریر دیدگاه طرفین، مبنای نظری و اشکالات وارد بر هریک پرداخته و پاسخ آن سوال را به اتخاذ موضع تاریخ شناسانه احاله می دهد.

کلمات کلیدی:

زمان پریشی، تاریخ فلسفه، تاریخ نگاری فلسفه، اصل دسترس پذیری، کوئنتین اسکینر، تاریخ نگاری مساله محور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1213725>

